Bốn Mùa

Bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông
Theo nhau tuần tự cho giòng đời trôi
Đông về lạnh lẽo đơn côi
Thu sang cho lá tả tơi lìa cành
Hạ buồn nắng chiếu qua mành
Xuân tươi thắm nụ cây cành trổ hoa
Chim muông cất tiếng hiền hòa
Trẻ thơ ngây mãi vui đùa trong sân
Người già nuối tiếc bâng khuâng
Xuân sang Hè lại Thu Đông còn gì ?
Có chăng một chút xuân thì
Đã như cơn gió thổi về chiều nay
Mong manh tựa hạt sương mai
Thời gian nào có đợi ai bao giờ.
Ngày qua tháng lại không ngờ
Một đêm ngoảnh lại bạc phờ tóc mây
Ngậm ngùi nhìn trẻ thơ ngây
Những mà thầm hỏi đâu ngày xa xưa ?
Cầu kia bịn rịn tiễn đưa
Áo kia lồng lộng gió mưa đi về
Mấy mùa xuân đã xanh rì
Vọng theo tiếng gió thầm thì tỉ tê :
Đầu sông có kẻ còn mê
Cuối sông có kẻ hết mê không sầu
Xuân sang thì mặc Xuân sang
Lòng ta yên lặng không màng Xuân sang
Mặc cho Xuân đến Xuân đi
Vui buồn lắm nỗi ta thì lặng thinh.

Lê Khắc Thanh Hoài

Nguồn: https://www.lekhacthanhhoai.com/vn/write-vn-menu/107-b-n-mua

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN
An Lạc & Tự Chủ
www.vietnamvanhien.info
TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9400 TÁC PHẨM